

Kære medlemmer

Hold kæft, hvor går det godt i Danmark. På trods af corona, krig i Ukraine og inflation, så leverer de danske virksomheder det ene rekordregnskab efter det andet. Se bare her:

Energi og olieselskaber har aldrig tjent så mange penge som nu. Sådan! Bankerne får lige nu det bedste fra alle verdener – høje renter og de fleste danskere er i job, så regningerne bliver betalt! Fedt mand! Og det stopper ikke her Lego styrer mod endnu en regnskabsrekord. Det går strygende for medicinalfirmaerne Lundbeck + 18 milliarder. Og Novo aktien sætter rekord! Yeepi Kay Yeah! Og tjek lige disse imponerende resultater fra bankverden: Nordea er i topform og leverer et overskud på 31,2 mia.kr., Jyske bank har også det bedste regnskab nogensinde, ligesom stort set alle andre banker bortset fra Danske Bank, der som bekendt brændte nallerne i flere omgange ved at bedrive hvidvask med kriminelle russere i deres estiske afdeling. Den sag alene har kostet banken 15 mia. kr. i 2022, men bare rolig -det går stadig godt. Hvis den dumme bøde ikke havde været der, så ville de også have et milliardoverskud. Så er der vores allesammens darling og gazelle virksomhed gennem de sidste par år – Netcompany med AULA som flagskibet i skoleverden. De har øget deres fortjeneste med hele 34,2% Tillykke til dem!

I løbet af de sidste 10 år er små 420.000 danskere kommet i arbejde. Det svarer til en stigning på 16%! Er det ikke vildt! Og når flere er i arbejde, er der sjovt nok færre ledige. På ti år er antallet af ledige stort set blevet halveret! Og så skal vi – den lidt blegere udgave af danskerne – bifalde, at beskæftigelsen blandt indvandrere og særligt dem med ikke-vestlig baggrund aldrig har været højere! Overskuddet på betalingsbalancen er rekordhøjt med et overskud på omkring 350 milliarder. Det er jo vanvittigt! Det svarer til, at forretningen Danmark i 2022 har tjent 11.000 kr. i sekundet! Og det er jo langt fra første år, hvor Danmark samlet set tjener penge og de penge investerer vi i udlandet. Så lige nu har Danmark rundet 2000 milliarder i udenlandske investeringer. For satan der er mange penge! Samtidig klarer vores virksomheder sig bedre end vores nabolandes. Vores konkurrenceevne er altså bomstærk! Og overskuddet på de offentlige finanser buldrer derudaf. Det såkaldte økonomiske råderum er derfor betydeligt større end ventet! Og vores offentlige nettoformue går kun én vej og det er op! Så der er måske noget med, at finansministeriets økonomer går med lidt for meget livrem og seler. Slap nu af for fanden – og giv slip! For siden 2015 har man konsekvent haft mere negative forventninger til de offentlige finanser end, hvad resultaterne retfærdiggjorde. Man har i gennemsnit undervurderet det økonomiske råderum med ca. 19 milliarder. 19 milliarder – tænk, hvad vi kunne have brugt dem til. Det svarer stort set til de samlede udgifter til minksagen – bare hvert år. Tak for kaffe! Men topscoreren over dem alle er og bliver Mærsk. Tænk, at de gik ud af 2022 med det største overskud en dansk virksomhed nogensinde har præsteret. Over 200 milliarder! Og så betalte de kun 3% i skat. Det er næsten ikke til at tro!

- **Konfettikanon (Danmark, Danmark, Danmark!)**

Nå, herfra bliver min tale lidt mere dystert, for selvom det går godt for forretningen Danmark, så er jeg helt sikker på, at det kan I overhovedet ikke mærke. Forståeligt nok – for en del af forklaringen på forretningen Danmarks succes er, at stort set alle i det offentlige har skullet løse flere og mere komplicerede opgaver på samme tid. I det følgende nedslående billede, som jeg tegner af det offentlige arbejdsmarkeds tilstand, vil jeg bede jer have min indledning in mente. For det er en selvstændig pointe, at vi har det samfund vi har, fordi vi har valgt de politikere vi har. Mange har det måske lidt for godt og er ikke interesserede i at gå på barrikaderne for en uret, som de bare selv kan betale for, hvis det offentlige ikke slår til.

Figuren bag mig viser, hvordan det private forbrug i de sidste 10 år er stukket af fra det offentlige. Generelt set er langt de fleste af os blevet rigere og rigere. Det gælder også for lærerne, men alt afhængig af, hvor langt man går tilbage. Ser vi kun på de sidste to år, så har vi haft et reallønsfald på grund af den høje inflation og de stigende priser, men ser vi det samlet set over en længere periode på fx 10 år, så er vores realløn også steget. Dog slet ikke i samme takt, som andre faggrupper i det private.

Det betyder kort sagt, at langt flere danskere har råd til at købe de nyeste teknologiske devices, egen bolig, sommerhus og bil. Et godt eksempel er, at der siden årtusindeskiftet er 850.000 flere biler på vejene. Med et sådant forbrug følger også høje forventninger til, hvad det offentlige kan tilbyde. For vi er blevet vant til, at hvis der er et behov, så kan vi betale og løse problemet. Og hvor mange gange hører man ikke, at vi har et verdens højeste skattetryk – underforstået så er der ligesom også betalt for det.

I folkeskolen vælger de rigeste forældre i højere grad privatskolen til, hvilket kan få fatale konsekvenser for samfundets sammenhængskraft. For det er stadig i folkeskolen, at vi alle mødes med forskellige baggrunde. På landsplan nærmer det sig 20%, der går i privatskole og i Ballerup ligger vi på 11, men tendensen er svagt opadgående. Hele denne udvikling med at købe sig til det, som det offentlige ikke kan tilbyde, er ualmindeligt giftigt for vores velfærdssamfund. For fortsætter denne tendens, så nærmer vi os et forsikringsamfund, som eroderer vores fælles velfærdsmodel.

Tilbage til modellen: Som I kan se, så sker der noget for ca. 10 år siden i 2012. her blev budgetloven vedtaget af gamle kendinge + Venstre, Konservative, Radikale og SF, hvor kommunernes økonomi i langt højere grad end tidligere blev styret fra Christiansborg.

Konsekvenserne af budgetloven er omfattende. Kommunernes økonomi er blevet holdt i en skruestik, hvor der er kontant afregning, hvis man ikke holder sig indenfor de udstukne rammer og mens det private forbrug er steget, er det offentlige fortsat på stort set uændret niveau samtidig med at opgaverne kun er blevet større. Vi er blevet flere ældre, der kommer flere børn og de specialiserede udgifter til både børn og voksne stikker af. I den bevægelse er det ofte almenområdet - herunder folkeskolen, som skal holde for.

I Ballerup betyder budgetloftet, at selvom vi er en af landets rigeste kommuner med masser af penge på kistebunden, så kan vi ikke bruge dem på fx flere lærere, for hver krone, vi bruger udover budgetloftet – i kommunalt sprog – servicerammen skal vi betale tilbage 1:1. Og det er vildt frustrerende, for vi har en borgmester med skolebaggrund og politikere, der gerne vil kunne yde en ordentlig service til borgerne i kommunen. Vores skolevæsen er prioriteret højt, når vi sammenligner os med omkringliggende kommuner. Det er dog en ringe trøst, når oplevelsen er, at vi bliver færre til at løse en mere og mere kompleks undervisningsopgave. Og denne oplevelse er ikke kun en følelse – den afspejles også i tal.

I beretningen kan I på side 3 se vores lokale udvikling i elevtal, lærestillinger, pædagogstillinger og lederstillinger. Her fremgår det med al tydelighed, at vi gennem årene, er blevet lidt færre lærere og børnehaveklasseledere pr. elev, flere ledere og langt flere pædagoger.

Sidste år havde vi på generalforsamlingen en resolution, hvor vi argumenterede for, at kortere skoledage skal føre til flere tolærertimer. For med to lærere har vi øgede muligheder for at undervisningsdifferentiere, lave faglig holddeling, co-teache og arbejde sammen på tværs af klasser og fag. Det vil uden tvivl skabe et fundament, hvor de øgede muligheder for at variere skoledagen vil føre til mere kreativ undervisning og øget faglighed og trivsel blandt eleverne.

Ydermere har det i alle årene været en udfordring at mødes og planlægge undervisningen, når lærere skulle samarbejde med pædagoger. Den udfordring har vi ikke, når det er lærere, der forbereder og evaluerer undervisningen sammen.

Vi siger ikke, at alle pædagoger skal ud af folkeskolen, men blot, at pendulet har svunget for langt ud og bør nærme sig en mere naturlig balance, hvor hovedfokus er på lærernes muligheder for at bedrive god undervisning til glæde for elevernes læring, udvikling og trivsel. Det har endnu ikke haft nogen mærkbar effekt, og vi har brug for, at I hjælper med at tale vigtigheden af tolærertimer op, når ressourcerne på skolen skal prioriteres.

Og når vi taler om prioritering af ressourcer, så bliver jeg nødt til at fortælle jer, at vi står i en særdeles vanskelig situation. Kommunen skal over de kommende 3 år spare ca. 150 millioner. I sidste sparerunde gik vi næsten fri og borgmesteren sagde, at man ikke ville røre ved vores lokalaftale. Vibe og jeg havde møde i sidste uge med borgmesteren og han kunne fortælle, at han er under politisk pres for at genåbne vores lokalaftale. Han er bekendt med vores historik. At vi i sin tid vekslede løntilbageholdenhed i forbindelse overenskomsten i OK18 med, at vi fik et undervisningsmax på 25 lektioner. Vi er fortsat de eneste lærere i landet med dette undervisningsmax og vi er under pres.

Heldigvis kan man i data se, at kommunen også får noget for pengene. Vi inkluderer flest, når man ser på de kommuner, der ligner os mest i nærområdet og det er et godt argument for, at politikkerne skal blive ved med at prioritere almenområdet højt - og det vil de gerne, men der ligger en tydelig forventning om, at så skal vi også lykkes med at inkludere ligeså mange eller flere.

Vi ligger også bedst i forhold til at få eleverne til at vælge og gennemføre en ungdomsuddannelse. Det har også været et prioriteret område i Ballerup med skolevejledere på alle matrikler, der samarbejder med vores dygtige UU-vejledere om en koordineret indsats omkring uddannelse og job. Samtidig smitter den slags tal også af på os lærere, for selvfølgelig betyder lærernes kvalitet i undervisningen også noget her. Så lige nu er vores strategi, at kommunen skal finde fornuftige besparelser på det specialiserede område fremfor at forringe vores lokalaftale. Tilbage til det specialiserede område.

På dette slide kan I se, hvordan udgifterne er steget 12,4% på de specialiserede områder, mens stigningen på det almene område kun er på 2,1%. Vi kan genkende samme bevægelse i Ballerup, hvor udgifterne til det specialiserede område stikker af, og det gør det primært af to årsager i skolen. Antallet af visiteringer til specialiserede tilbud er svagt stigende og selvsamme tilbud er blevet meget dyre. Vi vil som sagt gerne hjælpe til med at vende denne bevægelse, men det er ikke så ligetil i en presset skoleøkonomi.

Vi har uden tvivl alle haft en Lille Frø i vores klasse. Frøen er uden for fællesskabet og kan reagere på mange forskellige måder. Første alarmklokke er højt fravær, der udvikler sig til skolevægring. De følelsesmæssige reaktioner kan være mange, men for denne slags frø er de ofte ganske voldsomme både for klassekammerater og lærerne. Adskillige BAL-analyser og tiltag har været afprøvet og selvom, der er forståelse for Lille Frøs mistrivsel opstår en afmagtsfølelse og hensynet til klassen, gør, at der skal findes et nyt tilbud til Lille Frø. Desværre er det ikke altid en god løsning, for i det nye private dagbehandlingstilbud finder Lille Frø flere, der ligner ham og den positive udvikling er svær at få øje på. Lille Frøernes største ønske er at være ligesom alle andre.

Dette slide viser, hvordan den økonomiske proces fungerer: Som I kan se, er Lille Frø i fuld gang med at sætte ild til psykologens hår og er kommet til at tisse i hans taske. Det var ligesom dråben og nu går systemet i gang. Skolen betaler enhedstaksten, som kun dækker en brøkdel af udgiften til dagbehandlingstilbuddet. Resten af beløbet dækkes af Center for Børne- og Ungerådgivning og en central inklusionspulje.

Det fremgår tydeligt, at det er mange penge, det drejer sig om, og derfor besluttede politikkerne for år tilbage, at man ville forsøge at incitamentsstyre ved hjælp af økonomien. Skolerne skulle betale 200.000 kr., hver gang et barn blev visiteret til et specialiseret tilbud. I dag er denne takst steget til 250.000 kr. og næste år stiger den yderligere til 265.000 kr. VIVEs forskning har i øvrigt vist, at sådanne incitamentsmodeller gør hverken fra eller til. Udgifterne stikker stadig af. Men jo højere grad af egenbetaling desto usikrere bliver den enkelte skoles økonomi.

Samtidig med at skolerne egenbetaling steg, så modtog skolerne midler til forebyggende indsatser og betaling af denne enhedstakst. Allerede i 2021 var der underskud på denne balance og det er kun vokset siden, så man i 2022 samlet set havde en ekstra udgift på små 10 millioner. Prognoserne er dystre, hvor flere og flere penge vil gå til enhedstakst i stedet for at gå til forebyggende tiltag. For mistrivlsen og behovet for støtte blandt elever stiger fortsat. Lige netop dette forhold er en af de største grunde til, at Måløvhøj Skole står i den svære økonomiske situation, som de er i nu.

Men ønsker man at holde flere børn i almenområdet, så er man også nødt til at investere i almenområdet. For som det er nu, har skolerne ikke manøvrerum til at oprette de nødvendige specialiserede tiltag og mellemformer, der kan give et godt og måske bedre alternativ til en visitering af en elev til et privat specialiseret tilbud.

I efteråret havde jeg inviteret mig selv med som deltager i en gruppe, der skulle drøfte tilbageslutning af elever fra dagbehandlingstilbud. Det gjorde jeg fordi, jeg ønskede merviden om, hvor udfordrede eleverne var og hvilken kvalitet dagbehandlingstilbudene kunne levere. Jeg var mildest talt rystet over, hvor alvorlige udfordringerne var, hvor lidt kontrol der var med kvaliteten og hvor tilfældigt det hele forekom.

Jeg spurgte ind til, hvad behandlingsdelen indbefattede og det var en overraskelse for mig, at det ikke er meget mere end tættere og hyppigere 1:1-samtaler, om barnets læring, trivsel og udvikling. Derudover betaler man for, at det er mindre grupper med flere voksne, men der er ikke noget

uddannelseskrav sådanne steder og aftalte forhold er ofte ikke-eksisterende. Det tænker jeg, at vi godt kan gøre bedre lokalt.

For mig at se, så står vi i en situation med børn, der har så omfattende problemer, at det vil være omsonst at tale om skolegang i en almenklasse, men samtidig, er der også en anden mekanisme, der gør sig gældende. Når et sådant barn med så alvorlige udfordringer er blevet visiteret væk fra klassen, så er det ofte efter et ekstremt langt sagsforløb med store følelsesmæssige konsekvenser for barnet, klassekammerater og lærere.

Helt naturligt er man som lærer lettet over og betrygget i, at nu får det pågældende barn endelig den støtte, som han eller hun har behov for og vi får lidt mere ro i klassen. Det billede tror jeg de fleste af os kan genkende. Desværre opstår mekanismen. ”Ude af øje – ude af sind” også.

For tilsynet med disse tilbuds kvalitet fungerer ikke. Det udnyttes af tilbuddene, som identificerer nye behov hos barnet, som de så kræver ekstra betaling for. Samme mekanisme kendes på voksen/handicap-området og det er med til at udhule almenområdets økonomi både på skoleområdet og på det sociale område. Så måske skulle vi stoppe med at udlicitere løsninger til private aktører, hvor der kan sættes spørgsmålstegn ved, om økonomisk vinding vægter højere end faglighed og kompetencer?

I årevis har vi sagt, at vi skal øge Ballerups dagbehandlingspladser på Kasperskolen, oprette flere gruppeordninger, og en Ballerup Specialskole samtidig med, at vi udvikler og afprøver specialiserede tiltag i almenområdet – også kaldet mellemformer. Men det kræver mod hos politikerne og en omstilling fra, at man tror, at problemer forsvinder, hvis blot man nedlægger specialiserede tilbud. Det har man gjort, og jeg tror, vi alle kan blive enige om, at problemerne tværtimod er blevet større. Specialtilbuddene er blevet dyrere og de ligger længere væk, så ganske betragtelige summer bliver brugt på transport fremfor pædagogik og undervisning.

Nogle af jer kan sikkert huske, at vi for år tilbage havde specialskole i Lautrup og i sidste uge nævnte borgmesteren det som en mulighed, man kunne overveje igen. Men det kræver en kulturforandring hos forvaltning og ledelse. Og selvom de bryster sig af at være agile og forandringsparate, så synes jeg, at der er alt for meget snak og alt for lidt handling.

Man er helt grundlæggende bange for at oprette lokale specialiserede tilbud på grund af det, som forvaltningen omtaler som stærekasseeffekten. Sikke noget vrøvl! Hvis vi opretter et lokalt tilbud, så vil børn med specielle behov altså hurtigt flyve ind og bo der for evigt, som umælende fugleunger, der intet kan selv og som kun venter på, at mor og far Stær kommer med maden, uden at de selv skal flakse med en vinge?

Men for at blive i fugleterminologien, så ender det jo som regel lykkeligt og fugleungerne flyver væk fra stærekassen og lever deres eget liv. I december udgav VIVE endnu en rapport om inklusion og deres opdagelse var meget lidt overraskende for os, men talte midt imod, de argumenter, som vi gennem de sidste mange år er blevet mødt med fra kommunens side. Man skal sagligt og ud fra en fagprofessionel vinkel vurdere, hvad der er den bedste løsning for det enkelte barn. Der findes ingen one size fits all- løsning og man kan ikke konkludere (som kommunen har gjort), at det

partout går et barn bedre senere i livet blot fordi, barnet ikke er visiteret til specialundervisning, men inkluderet i almenskolen.

Det vidste vi sådan set godt, for vi har alle haft indtil flere elever i vores klasse, som i årevis har været inkluderet, men ikke en del af fællesskabet. Vi skal altså væk fra at tænke i stærekasser, styring på inklusionsprocenter og stram struktur og sagsbehandling, hvor det enkelte barn bliver tabt i systemets sprog, med falsk anerkendelse og pseudofællesskab.

Til gengæld bliver vi også tvunget til at se på økonomien og vælge pædagogiske løsninger, der tager udgangspunkt i det enkelte barn og som samtidig ikke koster spidsen af en jetjager. Vi skal derfor gå aktivt ind i udviklingen af mellemformer, og vi skal have en mere fleksibel tilgang til oprettelse og nedlukning af gruppeordninger ud fra de behov, som skolerne har. Så måske er stærekasseeffekten ikke så farlig endda og den er ret nem at pille ned, hvis behovet ikke længere er til stede.

Hvis vi igen ser nærmere på grafen bagved, så er der et bemærkelsesværdigt sammenfald mellem de politikere, der sammen besluttede budgetloven i 2012, og de politikere, som var med i forligskredsen omkring folkeskolereformen – bortset fra Konservative, der her stod udenfor. De var imod lektiecaféer, men for lock out. Husker I Ziegler! Og der skete meget i de år, som vi lever med konsekvenserne af i dag. Tænk, at det er 10 år siden i år med lockout og folkeskolereform. Vi demonstrerede, sang, lavede flash mobs og mødtes til adskillige fælles møder i Tapeten. Jeg har set gamle lockout videoer og billeder og må sgu sige, at det stadig ripper op i de gamle følelser.

Når jeg ser videoerne i dag, så er det bemærkelsesværdigt, hvor aktive – tenderende til det skøre vi lærere var – og hvor meget forbigående i virkeligheden ignorerede os. Det var ikke så vigtigt for dem. Jeg selv var lige kommet ind i Styrelsen og kan huske, at Niels Krause-Kjær interviewede mig hjemme i vores stue til Deadline, hvor hans eneste vinkel var, om jeg som lærer, ikke var bange for, at konflikten trak ud, så det gik udover min økonomi. Kunne det virkelig passe, at vi lærere var villige til at låne penge for at kunne konflikte. Utroligt, at journalister ikke gik mere kvalificeret ind i sagen, som jo senere hænd er blevet en næsten ren tilståelsessag fra politisk hold.

2012 og årene efter var en tid med konkurrencestat og nødvendighedens politik, der med effektmålsstyring og et overvældende antal reformer skulle trimme det offentlige, så vi kunne bevare vores velfærdssamfund. I skolen skulle eleverne blive så dygtige de kan og viden og uddannelse var målet til at konkurrere med resten af verden.

Tja, som I kunne se af min indledning, så går det imponerende godt for vores erhvervsliv i den internationale konkurrence men samtidig er der også enighed om, at der vil være underskud på de offentlige finanser i årene fremover, men hvor slemt det bliver er der ret stor uenighed om. For økonomi er lidt ligesom vejruddsigter - ikke eksakt videnskab.

I den forbindelse vil jeg da foreslå, at man beder operahusets velgører og filantrop, Nordsøens energikonge og leder af verdens største handelsflåde – vores alle sammens dundrende erhvervssucces - Mærsk om at spytte bare lidt mere end 3% og et operahus i vores fælles kasse.

Og sideløbende med erhvervslivets succes ser vi den ene historie efter den anden, hvor det offentlige har mere end svært ved at få enderne til at mødes.

Ja, i Midtjylland står det så grelt til, at man amputerer folks ben uden grund – altså andet end mangel på personale og lange ventetider. Og det bliver kun værre i al overskuelig fremtid. For vi bliver flere ældre og flere børn - Det såkaldte demografiske træk.

Flere gange har vi hørt fra Mette Frederiksen, at pengene følger med, men ifølge professor Nina Schmidt viser tallene noget andet. Grafen her viser antallet af offentligt ansatte pr. bruger og den stiplede linje viser, at fremtidsudsigterne er dystre med markante serviceforringelser for alle borgere og dårligere arbejdsvilkår for de offentligt ansatte. Men kan vi ikke gøre noget?

Jo, der er flere muligheder, men ingen løsning ligger lige for. Den mest oplagte er, at man kan vælge at forøge arbejdsudbuddet, for vi imødeser kæmpe udfordringer med at få den nødvendige arbejdskraft.

Hvis I ser denne figur, så viser søjlen til venstre den forventede stigning i arbejdsstyrken. Vi bliver altså ca. 50.000 flere, der kan arbejde i Danmark i 2030. Det skyldes primært vores senere pensionsalder, men som I kan se er behovet i den private sektor 95.000 arbejdende og i den offentlige sektor er det 44.000.

Det er blandt andet derfor regeringen står fast på sin stærkt tvivlsomme beslutning om at fjerne Store Bededag, så vi alle sammen kan arbejde lidt mere.

Åh, hvor er det nu jeg har hørt det før..... Var der ikke noget med en Fair løsning og 12 minutter ekstra om dagen? Gud det var også i 2012.

Sporene skræmmer, for vi ved alle, hvad denne arbejdsudbudstanke medførte den gang i 2013.

Hovedproblemet består. Vi mangler arbejdskraft. Det er værst blandt SOSU'ere og pædagoger, men på alle skoler i Ballerup oplever man, at det er sværere at få fat i uddannede lærere og denne tendens ser jo desværre ud til at fortsætte i al overskuelig fremtid.

Lige nu bliver der brugt ekstremt meget tid på at holde møder om, hvad vi kan gøre for at tiltrække mere arbejdskraft. Jeg sidder selv med i et underudvalg, hvor vi skal revidere retningslinjen for fastholdelse, uddannelse og rekruttering. I lærerforeningen fylder det også meget og langt det mest af den slags møder er rent pseudo. For det rykker ikke væsentligt ift. de strukturelle udfordringer, hvor vi jo mangler tæt på 100.000 mennesker, der kan tage et arbejde.

Regeringen peger på indsatser omkring de ca. 45.000 unge dansker, der står uden for uddannelse og job, men det tal har sådan set ligget ret stabilt siden 1950'erne, så hvad er det lige, der gør, at vi tror, at vi kan lykkes med denne særdeles vanskelige opgave nu, hvor den generelle tendens er, at flere mistrives, hvilket betyder, at det må forventes, at endnu flere unge vil stå uden for uddannelse og job.

I skolen mener politikere nu, at undervisningen er blevet alt alt for boglig og vi skal have mere praksisorienteret undervisning. I min optik rykker det heller ikke noget. Vores tidligere undervisningsminister Krantz-Theil udtalte i en kronik i Kristligt Dagblad forleden,

at "Skolen er simpelthen hverken sjov eller meningsfuld, fordi den er for stillesiddende og boglig i ordets egentlige forstand".

Jeg ved, at jeg ikke er den eneste, der er så træt af at høre den slags udtalelser om, hvad der foregår i folkeskolen. Vi lærere kæmper hver dag med at levere en kreativ og spændende undervisning, hvor vi benytter os af alle de greb, vi kan for at motivere eleverne. Vi laver eksperimenter, vi har en undersøgende tilgang, vi laver projektarbejde, inddrager bevægelse i undervisningen og forsøger at differentiere og variere vores undervisning efter bedste evne, men ofte bliver vi mødt af utaknemmelighed og spørgsmål som: Skal vi ikke snart lave noget sjovt? Indeni kan man mærke blodet boble, for man har for helvede lige forsøgt at lave et inspirerende oplæg til en såkaldt anderledes undervisning. Jeg ved I kender det – for vi har alle været der, men det har politikere og andre, der kloger sig på klasseværelset ikke. Så måske skulle man flytte sig ud i klasseværelset og lugte lidt til linoleumsgulvet, inden man kommer med velmenende forslag til udførslen af vores arbejde!

Nå tilbage til udfordringen med at skaffe kvalificeret arbejdskraft. Tidligere nævnte jeg konkurrencestaten og nødvendighedens politik. På skoleområdet betød det, at vi skulle have verdens bedste folkeskole, at alle elever skal blive så dygtige de kan, at man skal kunne det samme i 8.klasse, som man tidligere kunne i 9. klasse.

Det, at eleverne er blevet målt og vejet gennem test, prøver, karakterer, uddannelsesparathedsvurdering og eksamener har helt sikkert haft en betydelig strukturel effekt, hvor teoretisk viden og gymnasie- og universitetsvejen er blevet mere prestigefyldt end erhvervsuddannelser og professionshøjskoler. Antallet af universitetsstuderende er forøget markant. Hver fjerde studerende vælger i dag universitetet i 1990 var det hver tiende. Og jeg ville da lyve, hvis jeg sagde mig fri for denne tendens, for jeg er ikke 100% sikker på, at jeg ville reagere oprigtigt positivt, hvis min datter på 13 besluttede sig for at gå SOSU-vejen.

Hvis vi skal have ændret på det, så er det alt for enkelt at sige, at vi skal have mere praksisfaglig undervisning. I stedet bør vi tale om, hvad der skal til for at kunne lave en varieret undervisning, der rammer det moderne klasserum. Og måske skulle man så også forbedre løn- og arbejdsvilkår for SOSU'ere, pædagoger, lærere og sygeplejersker, så det rent faktisk blev attraktivt og prestigefyldt at vælge en professionsuddannelse.

Den nye Undervisningsminister Tesfaye, har til at begynde med haft meget fokus på skærme i skolen og det er da også rigtigt, at skærme i langt højere grad end tidligere bliver brugt i undervisningen, og der kan da være noget om, at man også her, skal gå lidt tilbage og se på, om det er muligt i højere grad at indkøbe bøger og praktiske undervisningsmaterialer. Men ro på! Man kan faktisk godt bruge digital undervisning kombineret med praktisk, kreativ undervisning og vi har ikke brug for at vi går fra den ene ekstrem til den anden. Vi skal begge dele!

Det sidste vi har brug for, er dog, at politikerne i endnu et behjertet ønske om øget praksisfaglighed indfører en ny prøveform, ligesom man gjorde med valgfagene for et par år siden. Fjern dog den valgfagsprøve og tal med lærerne om, hvordan vi laver en kulturændring, hvor det

ikke længere handler om at kunne det hele på kortere tid, men handler om at udvikle motivation, engagement og læring sammen med eleverne.

Jeg gentager lige igen. Vi mangler ca. 100.000 mennesker for at få vores arbejdsmarked til at køre optimalt 2030. Det kan vi ikke løse i Ballerup Lærereforening, men der er mulige løsninger:

Typisk vil man se på effektiviseringer, hvilket ikke rigtig kan lade sig gøre, når det handler om nærvær, relationsarbejde og undervisning. Det tager den tid det tager og skolen er ikke en pølsefabrik! Man kunne se på teknologiske fremskridt, men vi har lige talt om, at vi måske bruger lidt for meget skærm. Så kan vi jo hente arbejdskraft ind udefra, men hvis der er noget vores politikere er enige om, så er det, at vi skal have en stram indvandringspolitik. Helst i Rwanda.

Så lad os kigge lidt på effektiviseringer igen og lad os vende blikket mod Finland:

I Finland har eleverne en af de korteste skoledage, hvor lærerne har et undervisningsmax på 24 lektioner. Derudover har man ingen test, prøver eller eksamener før gymnasiet, møder med forældre foregår altid udenfor undervisningstiden, vikardækningen er kompetent, der er respekt omkring lærerne, som har en 5-årig kandidatuddannelse og man har ingen eliteskoler og stort set ingen privatskoler. Vi ved at Finland altid præsterer godt i PISA-test, hvilket må siges at være ret effektivt. Whats not to like!

Danmarks Lærereforening har gennem en årrække arbejdet for en 5-årig læreruddannelse, men med den nuværende regerings holdning til kandidatuddannelse, må det siges at være et håbløst projekt. Det er lykkedes at skabe mulighed for kommunerne for at forkorte skoledagen, hvilket vi benytter os af i Ballerup, men det er slet ikke i samme skala som i Finland. Og lovgivningen er stadig kun for et år ad gangen, men her er der dog forhåbning om, at hele frisættelsesdagsordenen kan gøre ordningen permanent og måske ovenikøbet forbedre den. Til gengæld bekymrer det når Lars Løkke og Moderaterne foreslår, at skolerne skal kunne vælge at blive små selvstændige virksomheder. Det har man yderst dårlige erfaringer med i Sverige, så det vil Lærereforeningen aktivt kæmpe imod.

Til gengæld kan vi sagtens med rod i egne erfaringer gøre noget af det, som Finland gør uden, at det koster noget. En af de positive erfaringer fra Corona var, at det var en lettelse, at forældre ikke kom ind på skolen om morgenen og nogle af skolerne har forsøgt at holde fast i dette, men min fornemmelse er, at forældrene igen er at finde i garderoben. En fast struktur omkring skolen, hvor undervisningens vigtighed sætter rammen og alt kommer efter dette burde også være muligt at indføre, men mange modsatrettede krav og fritidshjems pædagogik er med til at relativisere undervisningens vigtighed.

Som fagforening vil vi slå på, at en kortere skoledag ikke må betyde færre lærerressourcer, men at ressourcerne skal blive på skolen, så de kan anvendes som tolærertimer. Og ja tak til mere forberedelsestid, men der røg effektiviseringen i hvert fald med den måde som Finansministeriet regner på. Til gengæld kunne det være, at vi fik dygtigere og gladere elever. Desværre er den mest sandsynlige løsning at udvide arbejdsudbuddet ved at øge mulighederne for at seniorer kan arbejde mere, og at vi offentligt ansatte hele tiden, skal løbe lidt hurtigere. Men måske har vi allerede presset citronen for meget.

For her kan I se, at danskernes arbejdstid falder og det forventes at det kommer til at fortsætte sådan i årene fremover. Hovedgrunden er, at den almene dansker har fået flere penge mellem hænderne og i højere grad kan vælge at gå ned i arbejdstid, fordi der er mulighed for det økonomisk. En anden grund, som jeg tror betyder noget er, at flere og flere ansatte i det offentlige vælger at gå ned i tid, fordi arbejdet er blevet så hårdt. Det kan vi også se i Ballerup, hvor flere lærere end tidligere går ned i tid.

Så det bliver lidt hønen eller ægget. Skal vi investere i bedre arbejdsforhold og arbejdsmiljø til gavn for eleverne i forventningen om, at så vælger flere at gå op i tid igen eller skal vi fortsætte med mere af det samme. Jeg tror godt, at I kender min holdning.

Nu til noget andet og de lokale udfordringer i Ballerup.

Siden jul har overskriften været forflytninger. Det har det ellers ikke været i flere år og situationen i år er da også ekstrem. Med hele 9 lærere og tre ressourcepædagoger, der skal forflyttes fra Måløvhøj skylder jeg at sige et par ord om, hvordan det kunne gå så galt. Men andre skoler end Måløvhøj er også udsat for forflytninger. Ordblindeinstituttet har en dårligere økonomi, da færre elever visiteres dertil og her er der betydelig risiko for, at flere lærere i den kommende tid forflyttes. Det, at man vil begynde at udsluse de ukrainske elever til Skovvejens Skole betyder også, at man skal flytte lærere fra modtagerklasserne til Skovvejens Skole.

Men jeg starter med min egen skole Måløvhøj. Der er skrevet meget om skolen både i beretning og på vores sociale medier, så jeg vil mere markere min holdning end at gå ind i hele sagsforløbet. Jeg er efterhånden ualmindelig træt af at møde ledere og politikere i kommunen, som mener, at man nærmest har levet et lærerliv i sus og dus på Costa del Måløvhøj og nu tilpasses økonomien blot det niveau, som alle andre skoler har drevet skole for - og derfor kan man stadig drive rigtig god skole på Måløvhøj.

Man glemmer fuldstændig det eklatante ledelsessvigt og den rungende uansvarlighed som forvaltningen har i forhold til at føre tilsyn med en skole, der allerede sidste år var i økonomisk udføre. Her lagde man en genopretningsplan, som medførte, at alle vikarer blev sendt hjem og så skulle lærere og vejledere vikardække. Man havde bare glemt at regne på det. For lærere, som vikarer var, mærkeligt nok dyrere end tilkalddevikarerne - også selvom mange oplevede at skulle have ansvar for mere end én klasse på en gang. At kalde det at leve over evne er simpelthen så ubehøvet!

Ydermere har ledelsen siddet bag tastene med et økonomisystem, som man ikke har forstået til fulde og ved flere lejligheder har jeg hørt, at man har ledt skolen i blinde. Vi har altså at gøre med en forvaltning, der svigter sit tilsyn og som ikke bidrager med støtte til en lokal ledelse, der flere gange har bedt om hjælp. Den lokale ledelse, fortsætter så med at benytte sig af et økonomisystem, de ikke helt forstår. Hvis det ikke er blind, der leder blind, så ved jeg ikke, hvad det er! Og det værste er, at det kun har konsekvenser for lærere og pædagoger. Ledelsen går fri, for vi har en skolestruktur, hvor ledelse tæt på er vigtigere end alt andet. Men når nu ledelsen ikke kan se, mener jeg sagtens, vi kunne undvære dem. Så når det kommer til kommunale besparelser vil jeg til enhver tid pege på, at ledere bedre kan undværes end lærere.

I al retfærdighed skal det siges, at det ikke kun er Måløvhøj Skole, som oplever problemer med økonomisystemet, hvilket ikke gør vores bekymring mindre, og det vil vores næstformand Vibe uddybe mere med den resolution, som hun senere vil præsentere på denne generalforsamling.

Det er altid vanskeligt, når man skal forflyttes som lærer. Uvisheden om der er frivillige nok, der melder sig – om man så mister sin kollega, eller er det mon mig, der bliver prikket. En sådan proces er aldrig nem og vil altid få store konsekvenser for arbejdsmiljøet og forskningen siger faktisk, at det er de tilbageværende, som efterfølgende har sværest ved at komme videre.

Omkring selve processen med forflytningerne på Måløvhøj har jeg og de tillidsvalgte haft et godt samarbejde med skolens ledelse og forvaltning. Vi er som fagforening lykkedes med at trække i politiske tråde, der betyder, at underskuddet bliver hentet ind over en længere periode og så har den ny distriktskoleleder haft den fordel, at han er så nyanset, at han ikke kan have ansvar for skolens situation. Fremover vil tilsynet for alle skoler øges, for denne situation kan ingen leve med!

På Ordblindeinstituttet har man haft en ualmindeligt dårlig proces, hvor man i januar var ude i afskedigelser. Det gennemførte man med så mange fodfejl, at økonomien fortsat er udfordret og nu står man overfor at skulle forflytte flere lærere. For hvis forflytninger kan lade sig gøre på den ene skole, hvorfor kan det så ikke lade sig gøre på den anden skole med økonomiske problemer? Det kan det så nu, men vejen derhen har for at sige det mildt været fyldt med ledelsesmæssige fejl og forglemmelser.

Overflytningen af lærere fra Hedegårdsskolen til Skovvejens Skole burde have været løst på en ordentlig måde. De ca. 30 ukrainske elever, der skal forflyttes, har gået i modtagerklasserne i op til et år og burde være klar til at blive udsluset i almenområdet. Lærerne på Skovvejens Skole blev i januar informeret om den kommende udslusning og om, at lærere med kompetencer ville følge med fra modtagerklasserne - så alt skulle være i skønneste orden. Desværre havde ledelse og forvaltning ikke talt sammen.

Man havde heller ikke ulejlighet sig med at informere eller inddrage modtagerlærernes fagprofessionelle stemme, og hvis man bare havde gjort det kunne meget have været løst på en ordentlig måde. Nu står vi desværre i en situation, hvor forflyttede lærere skal løse en uoverkommelig opgave, der er skruet helt forkert sammen uden fagprofessionel ekspertise. Hvis man holder fast i den nuværende strategi, kan det gå rigtig galt og almenlærerne på Skovvejens Skole kan stå med ukrainske elever med meget sparsomme danskforudsætninger uden nogen støtte. Forhåbentlig kommer det ikke dertil. Men der skal arbejdes hurtigt på de indre linjer, hvis en anden model skal nå at komme igennem. Jeg vil i hvert fald gøre mit til, at der kommer en mere spiselig løsning.

Disse tre sager har tydeliggjort for os, at selvom det er godt, at vi har en aftale om procedure for afskedigelser og forflytninger grundet stillingsnedgang, så er det nødvendigt, at vi får talt tættere sammen om ordentlige processer, hvor den fagprofessionelle stemme bliver inddraget i langt højere grad, end det har været tilfældet.

Som I kan høre, har jeg været lidt træt af ledelse og forvaltning på det seneste, og jeg synes da også, at når det knirker i distriktsledernes indbyrdes samarbejde, så kan vi se, at konsekvenserne

går ud over lærerne. Vi har i Ballerup Lærerforening aldrig været tilhængere af matrikelskoler og måske kan det forventede stigende elevtal skubbe på en forandring, der gør, at vi går tilbage til at være selvstændige folkeskoler igen. Den politiske modstand er stor, men håbet er lysegrønt!

Når det er sagt, så har vi stadig at gøre med et samarbejdende skolevæsen, hvor vores strategi altid er at gå konstruktivt ind i drøftelser omkring skolen.

Vi har fx været godt inddraget omkring meddelelsesbogens udformning, vi ser på mulighederne for og om vi skal have et lokalt "Sammen om skolen" og jeg har været inddraget i arbejdet omkring vejledningen til mellemformer og udviklingen af den nye børne- og Ungepolitik, som lander på skolerne næste skoleår. Det vigtigste arbejde udestår dog stadig, hvor det handler om, at vi skal udforme pejlemærker for skoleområdet inden sommerferien.

Internt i Ballerup Lærerforening er der også mærkbare forandringer. Vi har haft en særdeles aktiv mediegruppe, der betyder, at vi nu er på Instagram, at vores Facebookgruppe er ny og åben og vores information til jer medlemmer er forandret fra Netop NU og lang skriftlig beretning til kredsblad. Vi håber I kan lide det og at flere af jer vil melde jer til på de sociale medier.

Vores kasserer Lisbeth takker af efter denne generalforsamling efter lang tid i Styrelsen – 10 år som tillidsrepræsentant og 2,5 år som kasserer og vi har haft en ganske stor udskiftning af tillidsrepræsentanter både I og uden for Styrelsen.

Vores tillidsrepræsentanter er krumtappen i vores forening og sørger for, at Ballerup Lærerforening altid er tæt på vores medlemmer. Det er uvurderligt! Og som vores tidligere formand og nuværende dirigent yndede at sige, når gode folk stopper, kommer gode folk til!

Til sidst vil jeg forsøge at trække nogle linjer op. Det går ufatteligt godt for forretningen Danmark, men fremtidsudsigterne er usikre og den kommunale økonomi er hårdt spændt for på grund af budgetloftet og regeringens prioriteringer. Hvis vi ønsker samfundsforandringer, så skal vi gøre noget aktivt. Alle sammen! Og når vi står sammen, så kan vi flytte noget.

Det er 10 år siden lockout og folkeskolereform, og selvom det kan føles som om, at vi ikke har bevæget os en tøddel siden 2013, så har vi som fagforening haft væsentlige resultater. Læringsmålsstyring er død, elevplanskravene er mindre omend meddelelsesbogen minder ret meget om en elevplan, så er tilgangen og omfanget anderledes. Centralt har man etableret "Sammen om skolen", hvor et selvstændigt mål er, at fremtidig skoleudvikling skal ske med lærerforeningens indflydelse.

Vores arbejdstidsforhold har også forbedret sig i Ballerup siden 2014 og de netop afsluttede forhandlinger om overenskomsterne for de private ser bedre ud, end vi havde turdet håbe på. Og de private overenskomster sætter som bekendt retningen for de offentlige i 2024. Så med lige dele bekymring og håb for fremtiden slutter min mundtlige beretning her.

Tak for ordet!